

kissé gunyoros hangnemben szólt a tanítványaihoz, most előhúzta zakója zsebéből a szépen vasalt zsebkendőjét, s mondhatnám szavaknál ékeesebb együttérzéssel itatta le feltartóztathatatlanul előbuggyanó könnycseppeimet. Aztán ismét kezet szorított velem, férfiasan, mint valami egyenrangú féllel, és csak annyit morgott még fogai között: „Igazán sajnálom, Bánhegyi... De azért ne adja fel... Higyje el: erős akarattal sok minden lehetséges.”

(Folytatása következik)

BALÁZSOVICS MIHÁLY VERSEI

M e g b é k é l é s

Vörös
Cseppek a havon.
A Szótlanság
Arcát most betakarom.
Béke.
Csikorgó-Béke
Talpaim alatt.
Várokozom.

körívekkel
rácsszerkezetekkel szívében
önmagafelé rohan a költő
űszkösödik a tágasság:
csomósodik a belső éj.
belekapaszkodik rázza
az archimedesi-pontok mint a harag
kihullanak az emlékezetből

Á l l a p o t

egy kiáltás hanghullámaiból
kifésülöd emlékeid
hosszú szalakban omlik válladra:
ősz-végi eső
hideg szomorú ködbeforrt
fülkagylókban bolyong
elszakítva önmagától
fehér
fehér
végtelen önmagában

megerjedt vér a tegnap
a várokzás ingái felgyorsultak
a körbepörgő mutatók ellen
egyik szemedből a másik szemedbe
csurgatod éberléted csillámszemcséit
ordítani tudnál tátogsz
hatástalanított sziréna

*
kétségbeesés sorai ezek:
azt mondom: só csillám pala
zászlócsend csattog
a szellem földbástyáin
kardélre hánytuk álmaink
a tűz hieroglifája a költő

*
Rideg sóhajcsend.
Ülök.
Szívemben a Vas Az Álom:
Az-Akármi-Lehet.
Jövöm:
Szívedénynyí Rend.
A Magány Jéghegymodellja
Ülök. Csillogok.

Vasárnap

Ma sem jött
Hozánk Senki
Bezárult kagylóhéj
A Várokzás
Meszesedik

Bedeszkáztam
Az Ablakot
Szemeinket
Ne Sírjál